

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně **SLOVLIKER ČR, s. r. o.**, se sídlem Hudcova 78b, 612 00 Brno, zastoupené JUDr. Jiřím Jestřábem, advokátem se sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 14. 6. 2012, č. j. 3464-3/2012-130100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 1. 2014, č. j. 31 Af 125/2012 – 228,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je z rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc oprávněným příjemcem pro opakované přijímání vybraných výrobků – minerálních olejů ve smyslu § 22 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. Na základě smluv s třetími stranami žalobkyně přijímá minerální oleje nakoupené těmito stranami (nabyvateli) v členských státech Evropské unie z režimu dopravy vybraných výrobků s podmíněným osvobozením od daně a činí potřebné úkony k tomu, aby nabyvatelé mohli s těmito minerálními oleji volně nakládat. Žalobkyně je tak plátcem spotřební daně z minerálních olejů podle § 4 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o spotřebních daních.

[2] Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2012, č. j. 5308/2012-136400-024, vydal Celní úřad Uherské Hradiště zajišťovací příkaz podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, kterým žalobkyni uložil, aby do tří pracovních dnů zajistila úhradu dosud nestanovené daně za zdaňovací období květen 2012 složením jistoty na depozitní účet celního úřadu ve výši 35.176.335 Kč. V odůvodnění celní úřad konstatoval, že celková výše dosud nestanovené neuhrazené daně za zdaňovací období květen 2012 činí 112.176.335 Kč, přičemž zajištění daně složené žalobkyní na účet celního úřadu dle § 21 zákona o spotřebních daních činí 77.000.000 Kč. K zajištění rozdílu těchto částek zajišťovacím příkazem vedla celní úřad kombinace několika skutečností: 1) nedoplatek na dani z minerálních olejů za zdaňovací období březen 2012, který žalobkyně uhradila až na výzvu celního úřadu formou postupných plateb; 2) opakované neplnění povinnosti žalobkyně zvýšit zajištění daně do 10 dnů ode dne zjištění rozdílu (§ 21 odst. 10 zákona o spotřebních daních); 3) narůstající výše neuhrazené nezajištěné daně před lhůtou splatnosti ke konci zdaňovacích období březen až květen 2012; 4) neplnění daňových povinností žalobkyní i přesto, že na základě smluv s nabyvateli minerálních olejů mají tito nabyvatelé povinnost se na hrazení spotřební daně podílet; 5) podle výsledků finanční analýzy za rok 2010 byla žalobkyně shledána finančně nestabilní.

[3] Odvolání žalobkyně proti zajišťovacímu příkazu zamítlo Celní ředitelství Olomouc rozhodnutím ze dne 14. 6. 2012, č. j. 3464-3/2012-130100-21. V odůvodnění se ztotožnilo s hodnocením situace žalobkyně, jak ji provedl celní úřad. Doplnilo, že nemovitě věci ve vlastnictví žalobkyně jsou zatíženy zástavními právy ve prospěch společnosti MIDESTA s. r. o. a ve prospěch Finančního úřadu Brno III, že zůstatky na běžných účtech žalobkyně jsou vzhledem k výši daně nízké a že o nedobré finanční situaci žalobkyně svědčí i to, že přestala hradit daň zálohově, jak to činila dříve.

[4] Rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc napadla žalobkyně správní žalobou u Krajského soudu v Brně. Krajský soud rozsudkem ze dne 15. 1. 2014, č. j. 31 Af 125/2012 – 228, žalobu zamítl a ztotožnil se se závěry celních orgánů.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[5] Žalobkyně podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítla, že zajišťovací příkaz je nicotný podle § 105 daňového řádu, neboť pro jeho vydání nebyly splněny zákonné podmínky. Musely by zde totiž existovat důvodné obavy, že by dosud nesplacená daň byla v budoucnu při splatnosti zcela nedobytná nebo by vybrání daně bylo spojeno se značnými obtížemi – podle konstantní judikatury je přitom nutná „vyšší míra“ těchto obtíží (např. daňový subjekt je v insolvenční, jeho majetek je zcizován v dražbě nebo činí kroky ke zmaření budoucího výběru daně). U žalobkyně však daň nikdy nebyla nedobytná a ani její vybrání nebylo spojeno se značnými obtížemi. Žalobkyně má majetek ve vyšší hodnotě, než nakolik zněla částka zajišťovacího příkazu. Současně má úmysl pokračovat ve své činnosti v České republice, její majetek je zcela na jejím území a nečiní žádné kroky, které by mohly zapříčinit obavu o snížení jejího majetku a o dobytost daňových povinností. Správce daně po celou dobu řízení nedobytnost daně neprokázal.

Zajišťovací příkaz je tedy rozhodnutím nicotným, neboť trpí vadami, jež jej činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným.

[6] Námitky, které žalobkyně proti zajišťovacímu příkazu uplatnila, svědčí dle jejího názoru o nedostatku podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu již samy o sobě, natož pak ve vzájemných souvislostech. Krajským soudem provedené posouzení otázky odůvodněnosti obav o možné nedobytnosti v budoucnu splatné daně považuje žalobkyně za nesprávné. V žalobě předeštlá v této souvislosti závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, z nichž je zřejmé, že v posuzovaném případě jde o situaci diametrálně odlišnou od případů, v nichž Nejvyšší správní soud považuje za akceptovatelné vydat zajišťovací příkaz. Krajský soud rovněž nerefletoval námitku, že žalobkyně nečinila kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně, což je okolnost, pro kterou má být zajišťovací příkaz zpravidla vydáván.

[7] Skutkové závěry krajského soudu ohledně finanční stability žalobkyně a její schopnosti uhradit v budoucnu splatnou daň nemají oporu ve spise a nelze je označit jinak než jako svévolné. Potvrzení rizikovosti žalobkyně ze skutkových okolností tvrzených a prokázaných stranami sporu nijak nevyplyvá. Žalobkyně před krajským soudem dostatečně prokázala – až na jednotlivá drobná pochybení mizivého významu – svou schopnost dostát svým závazkům vůči žalovanému a hradit splatnou daň ve lhůtě splatnosti či maximálně se zanedbatelným prodlením, které nemůže svědčit o „značné obtížnosti“ vymáhání v budoucnu splatné daně.

[8] Podle žalobkyně krajský soud i žalovaný použili při interpretaci a aplikaci práva přepjatý právní formalismus, neboť na základě výše uvedeného lze nadevší pochybnost konstatovat extrémní rozpor s principy spravedlnosti. Primárně měl správní orgán při stanovení zajištění daně šetřit v souladu s § 5 odst. 3 daňového řádu práva a právem chráněné zájmy daňového subjektu v souladu s právními předpisy a používat při vyžadování plnění jeho povinností jen takové prostředky, které jej nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní. Sekundárně měl k tomuto přihlédnout soud na základě námitek obsažených v žalobě.

[9] Žalobkyně ze všech těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[10] Původně žalované Celní ředitelství Olomouc bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky. Jeho působnost přešla na Generální ředitelství cel, které proto v projednávané věci vystupuje na místě žalovaného (§ 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.).

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že zdrojem důvodných obav správce daně může být např. chování daňového subjektu v minulosti, jeho aktuální ekonomická situace apod. Zajišťovací příkaz je svou povahou předstižným rozhodnutím založeným na hypotetické úvaze („co by bylo, kdyby“). Tuto hypotetickou úvahu

žalovaný aplikoval na případ žalobkyně a dospěl k závěru, že důvodné obavy zde existují. K tomu zopakoval argumentaci uvedenou v rozhodnutích správců daně, jež je vedla k vydání zajišťovacího příkazu, resp. zamítnutí odvolání. Doplnil, že na žalobkyni byl koncem roku 2010 podán insolvenční návrh. Aktuální ekonomická situace žalobkyně ve vztahu ke geometrickou řadou narůstající výši spotřební daně z minerálních olejů a očekávaným dalším dovozem (přijímáním) minerálních olejů byla shledána jako situace odůvodňující vydání zajišťovacího příkazu.

[12] Podle žalovaného nebylo prokázáno, že by měla žalobkyně možnost volně bez jakýchkoliv omezení disponovat s majetkem ve vyšší hodnotě, než na kolik zněla částka zajišťovacího příkazu. Není rozhodná účetní hodnota majetku, nýbrž reálná hodnota, za niž lze majetek zpeněžit, určená např. v dražbě. Jsou-li nemovitosti žalobkyně zatíženy zástavními právy, je třeba vzít v úvahu, že výtěžek z prodeje je nutné snížit o vypořádání závazků vůči zástavním věřitelům. Ve správní žalobě uváděná rozhodnutí soudů na projednávaný případ nedopadají a citované pasáže jsou vytrženy z kontextu.

[13] K porušení § 5 odst. 3 daňového řádu dle mínění žalovaného nedošlo, neboť pro vydání zajišťovacího příkazu byl dán zákonný podklad. Uplatnění jiných prostředků nepřicházelo v úvahu – žalobkyní navrhovaný exekuční příkaz nebylo možné vydat s ohledem na absenci exekučního titulu. S ohledem na majetkové poměry žalobkyně navíc nelze očekávat, že samotnou daňovou exekucí by došlo k uspokojení pohledávky.

[14] Žalovaný závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] K námitce nicotnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že nicotností (nulitou) rozhodnutí je třeba rozumět případ, kdy dané rozhodnutí trpí takovými závažnými vadami, pro něž je nelze považovat za rozhodnutí, které by bylo s to vyvolat určité právní následky. Nicotnost je vyhrazena jen pro ojedinělé případy a je výjimkou ze zásady presumpce správnosti individuálního správního aktu. Nicotnost se po příslušném zjištění prohlásí pouze tehdy, jestliže rozhodnutí trpí natolik intenzivními a zřejmými vadami, že po subjektech dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby jej respektovaly. Judikatura správních soudů za takové vady považuje např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení

povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (viz k tomu např. rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 – 74, publikovaný pod č. 1629/2008 Sb. NSS). Ustanovení § 105 odst. 2 daňového řádu považuje za nicotné rozhodnutí, pokud a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný, b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.

[18] V projednávané věci není sporné, že důvody nicotnosti podle písmen a) a c) naplněny nejsou. Žalobkyně je toho názoru, že u zajišťovacího příkazu je dán důvod nicotnosti podle písmene b). S tím se ovšem Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Ze zajišťovacího příkazu je jasně a srozumitelně patrné, co, komu a z jakých důvodů je ukládáno, je opřen o relevantní ustanovení zákona a obsahuje též všechny potřebné formální náležitosti. Žádnou vnitřní rozpornost – tedy že by bylo sporné a nejednoznačné co, komu a z jakých důvodů je ukládáno – soud neshledává. Rovněž není možné přisvědčit žalobkyni, že by byl zajišťovací příkaz právně či fakticky neuskutečnitelný. Realizaci povinnosti uložené zajišťovacím příkazem nebrání žádný právní předpis ani objektivní fyzická překážka. Tvrdí-li žalobkyně, že nebyly dány zákonné důvody pro vydání zajišťovacího příkazu, nemá takový nedostatek – ukázal-li by se býti pravdivým – za následek nicotnost zajišťovacího příkazu, nýbrž jeho nezákonnost. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal, že by zajišťovací příkaz či navazující rozhodnutí žalovaného naplňovaly podmínky nicotnosti stanovené daňovým řádem ani podmínky nicotnosti dovozené judikaturou správních soudů, ve shodě s krajským soudem uzavírá, že tato rozhodnutí nicotná nejsou, a kasační námitka je proto nedůvodná.

[19] Podstatou soudního sporu nicméně není otázka nicotnosti, nýbrž právě otázka, zda byly splněny zákonné podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz. Žalobkyně sporuje existenci právě oné odůvodněné obavy.

[20] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je z konstrukce citované normy zřejmé, že naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohabodovým testem jeho použitelnosti. V té nejobecnější rovině proto pouze soud konstatuje, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelově kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Jak správně konstatoval krajský soud, zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o

schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010 – 139).

[21] Pro posouzení zákonnosti vydání zajišťovacího příkazu v projednávané věci má s ohledem na právě řečené minimální význam, jak bylo vydání zajišťovacího příkazu odůvodněno v jiných případech. Nadto v žalobě uváděné citace z rozhodnutí správních soudů pochází ve své většině z rekapitulačních částí těchto rozhodnutí, kde správní soud citoval obsah správního spisu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2005, č. j. 2 Afs 154/2004 – 99, a ze dne 11. 11. 2005, č. j. 5 Afs 44/2004 – 55, rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. 10 Ca 272/2002). Nejedná se tedy o výsledek vlastní přezkumné činnosti správního soudu – zákonnost vydání zajišťovacích příkazů nebyla správním soudem v těchto věcech nijak hodnocena. Ani v posledním žalobkyní citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010 – 139, se soud konkrétní otázkou existence odůvodněné obavy nezabýval, neboť rozhodnutí odvolacího orgánu v této věci bylo shledáno nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Jedná se proto v tomto směru o judikaturu na případ žalobkyně nepoužitelnou.

[22] V souladu s výše uvedenou argumentací je třeba se zabývat konkrétními okolnostmi případu žalobkyně a naplněním zákonného požadavku existence odůvodněné obavy. Nejvyšší správní soud se přitom v hodnocení skutkových okolností případu plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Žalobkyně započala s činností oprávněného příjemce dne 30. 11. 2011 a zpočátku si své zákonné povinnosti v souvislosti se spotřební daní plnila. Jak ovšem plyne z výzev celního úřadu ze dne 4. 1. a 11. 1. 2012, žalobkyně dvakrát porušila svoji povinnost doplnit zajištění spotřební daně. Následně pak neuhradila spotřební daň za zdaňovací období březen 2012 ve lhůtě splatnosti (viz výzva celního úřadu ze dne 14. 5. 2012) a k jejímu zaplacení došlo postupně v několika splátkách. Celní úřad přitom ze smluv uzavřených s nabyvateli minerálních olejů, které jsou rovněž součástí správního spisu, zjistil, že nabyvatelé jsou povinni hradit na účet žalobkyně předem zálohy na spotřební daň. Žalobkyně by tak měla být schopna bez jakýchkoliv problémů uhradit příslušnou spotřební daň najednou ve lhůtě splatnosti. Ze způsobu úhrady daně za zdaňovací období březen 2012 ovšem bylo možné usuzovat, že žalobkyně nebyla schopna hradit daň najednou, ale postupně – zřejmě tak, jak jí přicházely další zálohové platby od nabyvatelů. Tyto platby už ovšem nutně byly určeny na krytí spotřební daně v dalším zdaňovacím období. Současně celní úřad zjistil, že zůstatky na běžných účtech žalobkyně jsou hluboko pod předpokládanou daňovou povinností a že nemovité věci ve vlastnictví žalobkyně jsou zatíženy zástavními právy ve prospěch společnosti MIDEŠTA s. r. o. a ve prospěch Finančního úřadu Brno III (viz výpisy z účtů a výpisy z katastru nemovitostí založené ve správním spise). S přihlédnutím k finanční analýze žalobkyně obsažené ve spisu, jejíž platnost byla stanovena do 30. 9. 2012 a která žalobkyni hodnotí jako finančně nestabilní, dospěl celní úřad i žalovaný k relevantnímu závěru o rizikovosti žalobkyně. Jelikož se současně zásadně zvyšovala dosud nestanovená spotřební daň, která v měsíci květnu převýšila poskytnuté zajištění o více než 30.000.000 Kč, dospěly celní orgány s ohledem na předchozí porušování daňových povinností, nízkou likviditu a zatížení nemovitých věcí k akceptovatelnému závěru, že existuje obava, že dosud nestanovená daň

bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo že bude v této době vybrání daně spojeno se značnými obtížemi.

[23] Tvrdí-li žalobkyně v obecné rovině, že závěry krajského soudu nemají oporu ve spise a jsou svévolné, nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu, než jen také v obecné rovině konstatovat, že takové vady neshledal. Krajský soud si jednotlivé poznatky o žalobkyni nevymyslel, nýbrž čerpal je z jednotlivých dokumentů tvořících správní spis. Skutková zjištění a z nich vyvozené závěry nejsou v rozporu. Závěr o existenci odůvodněné obavy nelze označit za svévolný, neboť je založen na existenci vysoké dosud nestanovené daňové povinnosti a na uceleném a logickém okruhu indicí svědčících o nedobré ekonomické situaci žalobkyně. I kdyby Nejvyšší správní soud souhlasil s žalobkyní, že opakované nesplnění zákonné povinnosti zvýšit zajištění daně nebo hrazení spotřební daně po lhůtě splatnosti jsou „drobná pochybení mizivého významu“ (jakkoli s tím nesouhlasí), je třeba tato pochybení vnímat v kontextu dalších zjištění. Ve spojení s nimi je závěr o splnění zákonných podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu plně odůvodněn.

[24] Konečně Nejvyšší správní soud neshledal, že by vydání zajišťovacího příkazu bylo výsledkem přepjatého právního formalismu. Jak bylo již opakovaně řečeno, zákonné podmínky pro jeho vydání byly naplněny, doloženy konkrétními skutečnostmi a přesvědčivě odůvodněny celními orgány. Rovněž soud nepovažuje za důvodnou námitku porušení § 5 odst. 3 daňového řádu. Soudu není zřejmé, jakým jiným způsobem měly celní orgány postupovat, aby žalobkyni méně zatížily a ještě dosáhly cíle správy daní. V žalobě uváděná možnost vyčkání celních orgánů do okamžiku splatnosti spotřební daně nedává žádný rozumný smysl – mělo-li by vyčkání na splatnost daně přednost před vydáním zajišťovacího příkazu s ohledem na § 5 odst. 3 daňového řádu, byl by institut zajišťovacího příkazu v praxi zcela nepoužitelným. Stejně tak nebylo vůbec možné vydat exekuční příkaz, jak žalobkyně navrhovala v žalobě, neboť pro takový postup neměly celní orgány žádný exekuční titul.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Žalobkyně se svými námitkami neuspěla; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2014

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu